GS1907

Fyra nya och wackra

Wísor.

Den Första:

Malins milda ögn, ꝛc.

Den Andra:

Sång för Östgöta Lifgrenadierer.

Kamrater, framåt! Trumman juder; ꝛc.

Den Tredje:

De Älskandes afsked.

Du lemnar mig att följa ärans bana, ꝛc.

Den Fjerde:

Jag tjusas af musikens makt, ꝛc.

Jemte:

Fem Sånger ur Emilies Hjertklappning.

Norrköping, Chr. Törnequist, 1848.

No 5.

Mitt hjertas klappning sjelf jag icke fattar,
nu står det stilla,
nu slår det åter
ack, himla fröjd, då ljus och toner swälla;
sig fram att ställa,
wid festens pragt;
har musikens ande-chor,
talat ur sitt trolldoms-ord,
då mig ljudet drager, drager dit med makt
och de slag mitt hjerta slår,
genast ner i foten går,
och i hwirfwel swingar oförsagt.
Mitt hjertas klappning sjelf jag icke fattar,
nu står det stilla,
nu slår det åter;
ack himlalust, då ljus och toner swälla
sig fram att ställa,
wid festens pragt.
Ack att wagnen war här snart,
och att den skjöt samma fart,
som min längtan framåt, fram på glädjens wäg!
Jag kan annat ej förstå,
än att kusk och hästar må,
ha samma glädje, glädjehast som jag.
Mitt hjertas klapping sjelf jag icke fattar,
nu står det stilla,
nu slår det åter
O, hwilken fröjd.

5. O! fråga ej om jag en flickhet finner, Å fall
mitt tragna hjerta fråga mig: Ömet min man hur litet
denna minner, Jag glömmer hvenne och blott minnes sig.

6. Jfrågens larm fall du min lejon blifwa, Att fråga
fadt på fienternas fig. Ter fall mitt mod, mitt hopp mig
kyrta gifwa, Ar glömma faran, men att minnas sig.

7. Om så till aran jag will modiger fråga, Å fall,
gamt bord en fula lunfer mig, Å fall den hälp fer mina
egen fwaiwa, Å hjälpan mäbras så jag minnes sig.

8. Å om min röd ett elände ske dimmar, Stand
en ur af lafmaten at mig, Ja om mitt lif på arands
fall jag lemnar, Stall jag så nöjd med tanken uppå sig.

Den Hjerte:

Jag tjuses af musikens makt om er tis, Du elsk mitter
hjertats frid. Å få fruita lifsom fröjens hjerta Den lif
fige pellern.

7. Hjertat fwakar, lamla latta, Ej betaafta blidern,
Den er det fem felens glee.

8. Tiden latter hjertats fär, Men pellan tafta ej
af er, Den er ljuf som himlens fanna Å förlöf er
sig mann.

9. Å med min tanna ömmerfall, Jag tamjar den
hwarmba qwall. Å jeban jag alt annat glemt, Jag
blott om pellan drömt.

3 Sånger ur Emilies hjertklappning.

No 1.

Ej intet i wärlden mig en hal lifnad fall,
en flicka, som lonjar, hon wärfar i fitt fall;
hur blott Ordkjeren begynt fitt jord,
strax mäje förstrina lemna fin sel.
Sjungen musik fan dock på himmelsk tona,
som den förtroulande Stanjlifa wals!
Stanad för ja Lagern, ja, Stanad för ja trona,
fit jag se hemom jag fall om hans hals.
Kan fan ju göra mitarfulla ting!
ten hemom för mäje jwinga sig omfating;
strålten blir fjuta uti hans hand;
hwarmed han lofer de ramgäje band.

Kung Carl, den unge, tappre Gifvite,
Med en mot tio fiender kämpe;
Gå an, — om Oskar det så an, —
Si fiendarna gnaga det tio man!

Ja, Swenska gossar, det är så fördna,
Det det mäter deras Swerges ära
Med gamla Carolinerns mod
Si trofast efter det så blod!

Och är mäl lett, i fritten fälla,
En fälsen tod mi enfla alla; —
Med mod i bröstet, fördn i hand,
Si fiuga glade för Kung och land!

Gartval då gemmerts tryka kalar,
Der mänger mö nu om oß talar,
Och tänker med en fördtrans tår
På manner, som mot bödem går. —

Med tomma mi med jeger ätter,
Gnar fiuta då af glädje gråter, —
Ej tärket är den tappres fin;
Och gäte mäl nägon mera fien?!

—

och fick jag höra, huruom lätt, för min del,
mäst af tröstlösning jag så väj mäd hans fjel,
och, Gant hin mycke den fjäter är minerna.
O, men förtät och min fiona för hän,
hela min själ är hos Städerna,
Dalerna, Jorterna, Gläs och Strumbaun;
hur är det möjligt vitta fälla så,
lätt du in tötts, mi röras hälsa tusä —
Ja fiod den här på det mäjliga sätt
Gamla Göfiönier den fäll barnja till rätt.

—

Nro 3.

Säger gamla bondhund på ett gång,
så fram till Herr'n som magnum;
min tofiätt och min paraply
det hurt ur af Samgem. —
Af Jolkiljon hers hernäs fäe,
hun fatt på hodtem, mar så fäe;
hun kläde, hun kläde, la, la, la, la.

Så finar jag hörte hernäs ljus
mitt hjerta hörja tläppe,
ty ock, det mar ju mäjtäg ljus

och strart war på min kappa. —
Wal gaf ej hornet Strausisk sång,
dock slog mitt hjerta hwarje gång,
han blåste, han blåste, la, — — —

O, sällhet då med glättigt mod,
man framåt wägen rullar:
i rosenskimmer allting stod,
så falt, som mörka kullar:
de raska hästar i fullt språng,
och Postiljon att muntra dem
han blåste, han blåste, la, — — —

Och hwar station man kommer till
eß ej blott friska hästar,
men äfwentyr förskaffa will
ihland af westans slägtar.
Blott framåt drifwer längtans makt,
åt det som är tillryggalagt
man blåser, man blåser, la, la, la, la.

—

Nro 4.

Emeli lär dig tala och tiga,
och på bolen sitt stilla och rak som en stör;
gör nu ej som hos Lampa min piga,
men betänk att du styr ditt hastiga humör.
Söta Tant, ack jag borde dig tacka,
men då hjertat begynner att klappa,
är jag wiß att som hammaren bulta det will,
då jag hörer det Strausiska spel.

Ännu ett! om en sprätt engagerar
dig till walß, bör du ej synas stett,
blott med höflighet du refuserar
är det nog då du säger dig wara så trött.
Söta Tant, ack jag borde dig tacka,
men då hjertat begynner att klappa,
wet jag wäl, det skall klappa med takten så lätt,
om till dans ock jag bjuds af en sprätt.

—

Den Första:

Malins milda öga, Och deß kind med läger i, Hwad det döljer söga Hjertats swärmeri! Men mot mig ändock hon är Ständigt kall och sjär, Jag mitt qwal förklarar, Ber och suckar alla da'r. Om hon mig ej swarar, Snart förryckt blir jag.

2. En gång härom dagen Tänkte jag att fatta mod, Jag blef så betagen, Och hon log så god. Söta Malin wille du, Blef jag lycklig nu, O! hwad harm och smärta, Bort hon sprang, men log ändå, Med mitt warma hjerta Fick jag ensam stå.

3. Älskas och förglömmas Är den ljufwa dom jag fått, Kan en menska dömas Af en större lott. Tyst! mitt hjerta klappar ej; Malin säger nej, O hwar skall jag finna Sällhet uppå jorden här! Hjertan kan jag winna, Men aldrig Malins mer.

—

Den Andra:

Sång för Östgöta Lifgrenadierer.

(Författad under marsch till Danmark.)

Kamrater, framåt! Trumman ljuder;
Till kamp och strid den snart oß bjuder.
Friskt, bröder! — wapnad är wår hand
För ära, Kung och fosterland!

Att hjelpa wåra Danska bröder,
Wi stalla nu wår marsch mot söder;
Med dem wi snart förena oß —
Se'n gäller att som Swenskar slåß!